

Bibliaóra – 2026. október 01.

Előfohász: „Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára megáll a por fölött, és ha ez a bőröm szertefoszlik is, testem nélkül is meglátom az Istent (Jób 19,25-26)!” Ámen.

Ének: 262. dicséret: „Forog a szerencse...”

Előima: Szerető mennyei Édesatyánk! Csendben jövünk most Eléd, úgy, ahogy vagyunk: magunkkal hozva a múltunkat, a jelen terheit és a jövőnk iránti reménységünket. Köszönjük, hogy Igédhez hívsz bennünket. Köszönjük, hogy akkor sem távolodsz el tőlünk, amikor mi eltávolodunk Tőled. A mai bibliai történet is arra emlékeztet bennünket, milyen könnyen bízunk önmagunkban és saját erőnkben, ahelyett, hogy Benned bízánk. **Urunk Jézus Krisztus, dicsőség és tisztelet Néked, Istennek Báránya!** Köszönjük, hogy ismerhetünk Téged, és Megváltónknak vallhatunk. Te vagy a világ Világossága, Aki eljött a mi sötétségünkbe is. Nem maradtál távol tőlünk, hanem testvérként jöttél közénk. Ismered félelmeinket, fájdalmainkat, kudarcainkat és küzdelmeinket. Urunk, sokszor hordozzuk a múlt félelmeit, és közben vágyakozunk a jövő után. Békesség, beteljesedés és a Te országod után sóvárog a szívünk. Közben pedig itt van a jelen: annak minden zaja, dübörgése, feszültsége és bizonytalansága. Ezért kérünk: **csendesítsd le a mi szívünket!** Segíts, hogy a jelen zajában meghalljuk a Te hangodat. Ne engedd, hogy a múlt félelmei megkötözzenek, és a jövő utáni vágy elrabolja a mai nap örömet. Taníts bennünket arra, hogy ma is Benned bízunk. Amikor Amacjá történetét hallgatjuk, segíts meglátnunk benne önmagunkat is. Mutasd meg, hol bízunk túlságosan önmagunkban, és hol keresünk biztonságot Nélküled. Jézusunk, világosságunk, ragyogj életünk minden sötét zugába! Add, hogy mai együttlétünk ne csupán tanulás legyen, hanem találkozás Veled, az élő Istennel. **Tiéd a tisztelet, Tiéd a dicsőség és Tiéd a hála, Isten Báránya, Aki eljött a mi sötétségünkbe Világosságként.** Ámen.

Ószövetségi alapige: Krónikák II. könyve 25. része: *„Huszonöt éves korában lett király Amacjá, és huszonkilenc évig uralkodott Jeruzsálemben. Anyjának a neve Jóaddán volt, Jeruzsálemből származott. Azt tette, amit helyesnek lát az Úr, de nem teljes szívvel. Amikor királyi hatalma megszilárdult, meggyilkoltatta azokat az udvari embereket, akik meggyilkolták apját, a királyt. De a fiaikat nem ölette meg, mert így van megírva a törvényben, Mózes könyvében, amit az Úr megparancsolt: Ne kelljen meghalniuk az apáknak a fiakért, a fiaknak se kelljen meghalniuk az apákért; mindenkinek csak a maga vétkéért kelljen meghalnia! Azután összegyűjtötte Amacjá Júdát, és felállította őket családunként ezredesek és századosok vezetésével, minden júdait és benjáminit. Amikor számba vette őket húszévestől fölfelé, háromszázezer válogatott kopjás*

és pajzsos, hadra fogható embert talált köztük. Azonfelül Izráelből százezer vitéz harcost fogadott zsoldjába száz talentum ezüstön. Elment azonban hozzá az Isten embere, és ezt mondta: Ne tartson veled, ó, király, Izráel serege, mert nem lesz az Úr Izráellel, az efraimiakkal, hanem menj egyedül a harcba! Viselkedj bátran, különben bukásodat okozza Isten az ellenség előtt, mert az Istennek van ereje ahhoz, hogy megsegítsen, vagy elbuktasson. Amacjá ezt kérdezte az Isten emberétől: De mi lesz azzal a száz talentummal, amit az izráeliek csapatának adtam? Az Isten embere így felelt: Az Úr tud annál neked többet is adni! Az Efraimból érkezett csapatot különválasztotta tehát Amacjá, hogy menjenek haza. Ezek nagyon megharagudtak Júdára, és felbőszülve indultak haza. Amacjá pedig nekibátorodott, elindította hadinépét, elment a Sós-völgybe, és levágott tízezer széíri embert, tízezret pedig élve fogtak el a júdaiak. Fölvitték őket egy kőszikla tetejére, és letaszították a szikla tetejéről, úgyhogy mindnyájan halálra zúzták magukat. Annak a csapatnak az emberei pedig, akiket visszaküldött Amacjá, és így nem mehettek vele az ütközetbe, rátörtek Júda városaira Samáriából egészen Bét-Hórónig, levágtak háromezer embert, és nagy prédára tettek szert. Amikor Amacjá visszatért az edómiak elleni csatából, elhozta a széíriek istenszobrait, megtette azokat a saját isteneinek, leborult előttük, és tömjénezett nekik. Ezért haragra gerjedt az Úr Amacjá ellen, és elküldött hozzá egy prófétát, aki ezt mondta neki: Miért folyamodtál ennek a népnek az isteneihez? Hiszen saját népüket sem mentették meg a kezedből! De amikor az így beszélt hozzá, ezt mondta neki a király: Talán a király tanácsosává tettek téged? Hagyd abba, különben megölnek! A próféta abbahagyta ugyan, de még annyit mondott: Tudom, hogy az Isten elhatározta pusztulásodat, amiért ezt tetted, és nem hallgattál a tanácsomra. Amacjá, Júda királya tanácsot tartott, és üzenetet küldött Jóáshoz, Izráel királyához, aki Jóáház fia, Jéhu unokája volt. Ezt üzenete: Gyere, állj ki ellenem egy csatára! Jóás, Izráel királya ezt a választ küldte Amacjának, Júda királyának: A libánoni bogáncskóró ezt üzenete a libánoni cédrusnak: Add feleségül leányodat a fiamhoz! De arra szaladt egy libánoni vadállat, és eltaposta a bogáncskórót. Te azt gondold, hogy mivel megverted Edómot, ezért felfuvalkodottan dicsekedhetsz. Maradj csak otthon! Miért rohannál veszedbe? Hiszen elesel Júdával együtt! De Amacjá nem hallgatott rá, mert Isten azt akarta, hogy Jóás kezébe kerüljenek, mivel Edóm isteneihez folyamodtak. Fölvonult hát Jóás, Izráel királya, és megütköztek egymással, ő meg Amacjá, Júda királya, a júdai Bét-Semesnél. De Júda vereséget szenvedett Izráeltől, és mindenki hazamenekült. Amacját, Júda királyát, aki Jóás fia, Jóáház unokája volt, elfogta Jóás, Izráel királya Bét-Semesnél, és Jeruzsálembe vitette. Azután lerombolta Jeruzsálem várfalát az Efraim-kaputól a Szöglet-kapuig négyszáz könyök hosszúságban. Elvitte az Isten házában és az Óbéd-Edómnál talált összes aranyat, ezüstöt és minden folszerelést meg a királyi palota kincseit, azonkívül túszoikat is szedett, és így

tért vissza Samáriába. Amacjá, Jóás fia, Júda királya még tizenöt évig élt Jóásnak, Jóáház fiának, Izráel királyának a halála után. Amacjá egyéb dolgai elejétől a végéig meg vannak írva a Júda és Izráel királyairól szóló könyvben. Attól az időtől fogva, hogy Amacjá eltért az Úrtól, összeesküvést szőttek ellene Jeruzsálemben, ezért Lákísba menekült. De utánaküldtek Lákísba, és ott megölték. Majd visszavitték lovakon, és eltemették ősei mellé Júda fővárosában."

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

1. A király, aki csak félig adta oda a szívét. Amacjá királyról ezt olvassuk: „És azt cselekedte, ami kedves az Úr szemei előtt, de nem teljes szívvel.” Ez az egyik legmeggrázóbb mondata a fejezetnek. Nem arról van szó, hogy Amacjá egyáltalán nem törődött Istennel. **Tudta, hogy van Isten. Tudott parancsolatairól. Volt benne valamiféle istenfélelem. De nem teljes szívvel.** Lehet-e így élni? Csak félszívvvel. Csak féllélekkel. Csak egy kicsit. Amacjá története arra figyelmeztet, hogy Isten előtt nemcsak az a kérdés, hogy *hiszek-e*, hanem az is: **Kié az első szó az életemben? Kié az utolsó szó?** Én mondom meg, merre indulok, és utólag kérem Istent, hogy áldja meg? Vagy előbb hallgatom Őt, és utána indulok? **Alávetem magamat Istennek? Vagy fölé emelem magamat?**

2. A harcok mámorában. Amacjá háborúba indul. Megszervezi a seregét, még Izráelből is zsoldosokat fogad. De Isten embere megállítja: **Ne menjenek veled Izráel fiai!** Miért? Mert Isten nem akarja, hogy Júda olyan szövetségre támaszkodjon, amelyben nem Ő az Úr. Amacjá azonban vitatkozik: **„De mi legyen azzal a sok pénzzel, amit már kifizettem?”** Mintha azt mondaná: „Uram, értem én, amit mondasz, de nekem már van egy tervem.” És Isten embere válasza: **„Az Úr többet adhat neked ennél.”** Milyen nehéz ezt elhinni! Amikor már befektettünk valamibe. Amikor már sokat áldoztunk érte. Amikor már megszületett bennünk a döntés. Amikor már ott áll előttünk a hadsereg, a pénz, az erő, a lehetőség. **Képes vagyok-e akkor is azt mondani: „Uram, ha Te azt mondod, hogy ne, akkor nem”?** Ez az alávetettség.

3. A diadalittas király. Amacjá győz az edómiak felett. És itt történik valami különös. A győzelem után nem azt látjuk, hogy a király még mélyebben az Úrhoz fordulna. Ellenkezőleg. A győzelem után **megváltozik a szíve.** Elkezdi imádni Edóm isteneit. Ez az egyik legnagyobb lelki veszély: **nem mindig a vereség távolít el Istentől. Néha éppen a győzelem.** Amíg harcolunk, imádkozunk. Amíg bajban vagyunk, kapaszkodunk. Amíg nincs más lehetőségünk, azt mondjuk: „Uram, segíts!” De aztán jön a siker. És egyszer csak azt gondoljuk: **„Meg tudom én ezt csinálni.”** Amacjá győzött — de a győzelme közben elveszítette a józanságát. A harcok mámorában már nem látja, hogy **az Úr harcolt érte.**

4. Az Úr figyelmezteti. Isten nem hallgat. Prófétát küld Amacjához: **„Miért keresed azoknak az isteneit, akik saját népüket sem tudták megmenteni?”** Milyen döbbenetes kérdés! Amacjá olyan isteneket kezd tisztelni, amelyek **nem tudták megmenteni azt a népet, amely őket imádta.** A tehetős király tehetetlenné válik. Sok pénze van. Van hadserege. Van hatalma. Van győzelme. De nincs hatalma saját szíve fölött. **Lehet valaki jó hadvezér, és közben képtelen önmagán uralkodni.** Lehet valaki másokat vezető ember, miközben saját vágyai, indulatai, büszkesége vezetik. Ezért fontos kérdés: **Ki uralkodik rajtam?**

5. „Ne ölj!” – és a bosszú kérdése. Amacjá uralkodásának elején apja gyilkosait megöleti. A törvény szerint azonban nem öleti meg a gyilkosok gyermekeit. Itt megjelenik a bosszú és az igazságszolgáltatás kérdése. **„Életet életért, szemet szemért, fogat fogért.”** De Jézus továbbviszi ezt. Ő nem

azt mondja, hogy a rosszat újabb rosszal kell megoldani. Az evangélium egészen más irányba vezet. Krisztus nem úgy rendezte a bűn kérdését, hogy a mi bűneink miatt minket semmisített meg. **Ő maga adta oda életét értünk.** A haragunk, bosszúvágyunk, megtorlási vágyunk előtt ezért ott áll Krisztus keresztye. És ott van Pál apostol tanítása is: „Ne álljatok bosszút önmagatokért, szerelmeseim...” A kérdés tehát nem az, hogy **„vissza tudok-e adni?”** Hanem: **„Rábízom-e Istenre az igazságszolgáltatást?”** Kell-e bosszút állnom? Kell-e megtorolnom? Kell-e „hamut gyűjtenem a fejemre”, hogy újra és újra átéljem a sérelmemet? Vagy oda tudom tenni Krisztus kezébe? **6. Diadalmaskodik vagy hatalmaskodik?** Amacjá győz. De a győzelem után elkövet egy újabb hibát: hadat üzen Izráel királyának. A Júda és Izráel közötti bizalmatlanság már régóta jelen van. Most pedig két büszke király találkozik. Mindketten erősnek gondolják magukat. Mindketten azt hiszik, hogy nekik van igazuk. És itt hangzik el Jóás király figyelmeztetése: **maradj a helyeden!** De Amacjá nem hallgat. Mi történik? **A győztesből vesztes lesz.** Ez a fejezet egyik nagy paradoxona. Aki korábban győzött az edómiak fölött, most vereséget szenved Izráeltől. És közben fel kell tennünk a kérdést: **Diadalmaskodom – vagy hatalmaskodom?** A kettő nem ugyanaz. Lehet, hogy Isten adott nekem győzelmet valamiben, én pedig azt hiszem, hogy ettől már mindenben igazam van. Lehet, hogy valamiben megálltam, és emiatt azt gondolom, hogy mások fölött is állhatok. **A győzelem vérszemet adhat.** A túlfűtött tömeg, a sereg, a hatalom, a siker olyan közeget teremthet, amelyben már senki sem mer szólni. És az ember egy idő után már nem tudja megállítani saját magát. **7. „A prófétát nem tartotta mérvadónak.”** Ez talán a történet egyik kulcsa. Amacjához Isten szólt. Figyelmeztette. Prófétát küldött hozzá. De Amacjá nem engedelmeskedett. Miért? Mert a király **nem fogadta el Isten szavát végső tekintélynek.** És ez nekünk is kérdés: **Ki a mérvadó számomra?** A saját tapasztalatom? A saját sikerem? A saját eszem? A környezetem? A tömeg? A pillanatnyi érzéseim? Vagy **Isten Igéje?** A király nem mindenható. Az uralkodásnak is van határa. A király is szolgál. **Nem a király a legnagyobb Király Izráelben.** Van fölötte egy Király. A Királyok Királya. Az Úr. **8. A királyok Királya – Jézus.** És itt fordul át a történet Krisztus felé. Amacjá története egy földi király története. Volt hatalma. Volt serege. Voltak győzelmei. De végül ő maga is meghalt. **A csatatér lett a veszte.** Ahol évtizedeken át uralkodott, ott érte utol a vég. Eltemették. És itt véget ér a földi király története. De **Jézus Krisztus története nem itt ér véget.** Jézus nem gőgös. **Jézus alázatos.** Nem a saját akaratát keresi. Nem önmagát akarja mindenáron megmenteni. Nem használja fel hatalmát arra, hogy elpusztítsa ellenségeit. Hanem engedelmes marad. Megáll. Hűséges marad. **Az Ő harctere a keresztye.** És ott nem elbukik. **Ott győz.** „Jézus meghalt bűneinkért, harmadnap feltámadott.” Ezért énekelhetjük a **349. dicséret 1. versét** is: a halál nem az utolsó szó. Amacjá életének utolsó képe a halál. Jézus Krisztus életének a halálon keresztül **a feltámadás.** **9. A nagy különbség.** Amacjá

azt mondta: „**Én győztem.**” Jézus élete pedig ezt hirdeti: „**Az Atya akaratát teljesítem.**” Amacjá a győzelem után büszkévé lett. Jézus a győzelem útján **megalázta magát.** Amacjá nem engedett Isten szavának. Jézus engedelmes volt **a halálig, mégpedig a kereszthalálig.** Amacjá önmagát nem tudta legyőzni. Jézus legyőzte a bűnt, a halált és a Sátán hatalmát. Amacjá földi király volt. Jézus pedig: **a Júda oroszlánja, a Királyok Királya.** Hanem abban, **aki önmagát Istenre bízta, engedelmes maradt, meghalt és feltámadt.** Hála érte, **hogy győzött Júda Oroszlánja!**

Közének: 301. dicséret: 1. verse: „Új világosság jelenék...”

Újszövetségi alapige: János első levele 1,5-10. versei: „Ez pedig az az üzenet, amelyet tőle hallottunk, és hirdetünk nektek, hogy az Isten világosság, és nincs benne semmi sötétség. Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és a sötétségben járunk, akkor hazudunk, és nem cselekedjük az igazságot. Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől. Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűnünk, önmagunkat csaljuk meg, és nincs meg bennünk az igazság. Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól. Ha azt mondjuk, hogy nem vagyunk bűnösök, hazuggá tesszük őt, és nincs meg bennünk az ő ígéje.”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

János apostol nem egyszerűen egyéni gondolatot fogalmaz meg. Egy közösség beszél egy másik közösséghez. „Amit hallottunk, azt hirdetjük nektek.” Amit ők hallottak, amit megtapasztaltak, amit megismertek Istennel kapcsolatban, azt nem tudják magukban tartani. Ezért mondják: **hallottuk és hirdetjük.** Van olyan üzenet, amelyet nem tudunk nem továbbadni. Ha valaki valóban találkozott Istennel, ha megismerte Krisztust, akkor ez a találkozás üzenetté válik. Nem azért beszél róla, mert kötelességből kell beszélnie, hanem mert van valami, amit kapott, és amit tovább akar adni. A bizonyosságunk tehát nem önmagunkból fakad. Nem abból, hogy mennyire erős a hitünk, hanem abból, hogy **Kiben hiszünk.** 2. „**Isten világosság**” János nagyon tömören fogalmaz: „**Az Isten világosság, és nincs benne semmi sötétség.**” Ez egy állítás Istenről. Isten világosság. A Szentírásban a világosság Isten jelenlétére, tisztaságára, szentségére és életet adó erejére utal. Már a teremtés történetében is meghatározó a világosság meg-jelenése. A kietlen és pusztta föld sötétségben volt, és Isten megszólalt: „Legyen világosság!” Nem véletlen, hogy a világosság az első teremtő isteni szó egyik nagy képe. Isten világosságot ad ott, ahol sötétség van. Rendet teremt ott, ahol rendezetlenség van. Életet ad ott, ahol üresség van. Isten nem csupán világosságot ad, hanem **önmagát adja.** Magából ad. Önmagát ajándékozza

nekünk. Ezért olyan fontos János számára ez a kép: Isten világosság, és benne nincs sötétség. **3. Világosság és sötétség:** János egész gondolkodásában erősen jelen van az ellentétek képe: **világosság – sötétség, sötétség – világosság, igazság – hazugság, élet – halál.** Ezek nem egyszerű hangulati képek. A két út közötti különbséget mutatják. Az Istennel való életnek nincs köze a sötétséghez. Isten és a sötétség nem tartoznak össze. Nem lehet azt mondani: Istennel járok, miközben tudatosan a sötétségben akarok maradni. János ezért nagyon világosan fogalmaz: ha azt mondjuk, hogy közösségünk van Istennel, de közben a sötétségben járunk, akkor önmagunkat csapjuk be. Ez komoly figyelmeztetés. **4. Mit jelent a világosságban járni?** Világosságban járni nem azt jelenti, hogy hibátlan emberek vagyunk. Nem azt jelenti, hogy nincs bennünk bűn, gyengeség, félelem vagy bukás. Hanem azt jelenti, hogy **Krisztussal járunk,** és nem akarjuk elrejtteni előle azt, ami bennünk van. A világosságban járó ember nem tökéletes ember, hanem őszinte ember. Nem mondja azt: „Nincs bennem semmi rossz.” Hanem kész kimondani: **„Uram, ez én vagyok. Ez is bennem van. Ezt tettem. Ezt gondoltam. Ezt mondtam. Ezt nem tudom magamtól megváltoztatni.”** A világosság először talán fájdalmas, mert megmutatja azt is, amit sötétben szeretnénk tartani. De éppen ez a kegyelem. **5. Csak a világosságban látjuk meg önmagunkat.** Amíg sötétben vagyunk, nem látjuk tisztán sem Istent, sem önmagunkat. A világosság azonban megmutatja, kik vagyunk. Amikor Krisztus világossága ránk ragyog, meglátjuk a bűneinket, a gyengeségeinket, a hamis önigazolásainkat és azokat a dolgokat is, amelyeket mások előtt talán sikerül elrejtünk. De a világosság nem azért jön, hogy elpusztítson bennünket. Azért jön, hogy **megtisztítson.** „Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.” Amit a világosságban meglátunk önmagunkból, azt Krisztus vére tisztítja meg. Ez az evangélium egyik legmélyebb vigasztalása. **6. Önmagunk megcsalása.** János azt mondja: „Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mibennünk, önmagunkat csaljuk meg.” Ez lehetséges. Lehet úgy élni, hogy a szánk és a szívünk bezárul. **Száj-zár, szív-zár.** Nem mondjuk ki, ami bennünk van. Nem valljuk meg. Nem akarunk szembesülni vele. Inkább magyarázatokat keresünk, másokra mutatunk, vagy egyszerűen úgy teszünk, mintha nem lenne probléma. De amit elrejtünk, attól még létezik. A bűnvallás ezért nem önmagunk megalázása, hanem az igazság kimondása. **Megvalljuk. Kimondjuk.** Nem azért, mert Isten nem tudná, mi van bennünk. Ő már tudja. Azért mondjuk ki, mert nekünk van szükségünk arra, hogy világosságra hozzuk azt, ami bennünk van. **7. „Ha megvalljuk bűneinket...”** János egyik legnagyobb örömhíre ebben a részben: **„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszástól.”** Figyeljük meg: nem azt mondja, hogy ha tökéletesen megváltozunk, akkor Isten majd elfogad. Azt mondja: **ha megvalljuk.** Isten hűséges. Ez nagyon fontos, mert az ember hűtlen lehet, Isten azonban hű marad. Én igazságtalan vagyok – Ő igaz. Én elbukom – Ő hűséges marad. Én

elfordulok – Ő utánam jön. Én nem tudom magamat megtisztítani – Krisztus megtisztít. Ezért a bűnvallás mélyén nem a félelem, hanem a bizalom van. **8. Isten hűséges és igaz.** János kétszer is olyan tulajdonságot mond Istenről, amelyre nekünk különösen szükségünk van: **Isten hűséges. Isten igaz.** Mi változunk. Ő nem változik. Mi ígérünk, és néha nem tartjuk meg. Ő megtartja ígését. Mi elbukunk. Ő nem hagy el. Mi igazságtalanok vagyunk. Ő igaz. Ezért lehet hozzá menni a bűneinkkel is. Nem azért, mert a bűn jelentéktelen, hanem azért, mert **Krisztus nagyobb a bűnünknél.** A bűn valóságos. A bűnöst nem kell mentetgetni. De a bűnös mellett ott áll a hűséges és igaz Isten. **9. A hű Vezér harcol értünk.** A keresztyén ember nem egyedül harcol. Amikor meglátjuk önmagunkban a bűnt, nem az a végső üzenet, hogy „próbáld meg jobb lenni”. A végső üzenet ez: **Krisztus jön mellénk.** Ő a hű Vezér. Ő harcol értünk, és Ő tisztít meg bennünket. Ezért lehetünk őszinték Istennel. Nem kell tökéletesnek mutatnunk magunkat. Nem kell elrejtenuk a sötétséget. A világosságba léphetünk, mert tudjuk, hogy ott Krisztus vár bennünket. **10. Összefoglalás:** János üzenete egyszerre komoly és vigasztaló. **Isten világosság.** Ez azt jelenti, hogy előtte nincs szükségünk álarcra. Ő lát bennünket úgy, ahogy vagyunk. **Mi azonban nem vagyunk világosság.** Van bennünk sötétség. Van bűnünk, gyengeségünk és önámításunk. Ezért a kérdés nem az, hogy van-e bennünk sötétség. A kérdés az: **Mit teszünk vele?** Elrejtjük, vagy Krisztus világosságába visszük? Megpróbáljuk letagadni, vagy megvalljuk? János arra hív bennünket, hogy **járjunk a világosságban.** Mondjuk ki, amit Isten előtt ki kell mondanunk. Valljuk meg bűneinket. És bízunk abban, aki hű és igaz. Mert amikor mi hűtlenek vagyunk, **Ő hű marad.** Amikor mi elbukunk, **Ő felemel.** Amikor mi nem látjuk az utat, **Ő világosságot ad.** És amikor megvalljuk bűneinket, Krisztus nem elfordul tőlünk, hanem megtisztít bennünket. Ezért a végső kérdés ma nem csupán az, hogy: **„Tudom-e, mi a bűn?”** Hanem: **„Megvallom-e?” Kimondom-e Isten előtt? Belépek-e vele a világosságba?** Mert a világosságban nem egyedül maradunk a bűneinkkel. Ott van velünk Krisztus. A hűséges és igaz Úr. És ez a mi bizonyosságunk.

Utóima: Urunk, Jézus Krisztus! Köszönjük, hogy Te vagy a Világosság, és arra hívsz bennünket, hogy a Te világosságodban járjunk. Köszönjük, hogy nem kell semmit elrejtenuk Előled, mert ismered a szívünket, és bűneink ellenére is hűséges és igaz maradsz. Adj nekünk bátorságot, hogy megvalljuk bűneinket, alázattal Eléd vigyük őket, és bízunk kegyelmedben. Segíts, hogy ne sötétségben járjunk, hanem nap mint nap Veled járjunk a világosságban. **Köszönjük, hogy Te hűséges maradsz akkor is, amikor mi elbukunk.** Ámen. **Úri ima:** Mi Atyánk...

Áldás: „Gyógyítsátok az ott lévő betegeket, és mondjátok nekik: Elközelített hozzátok az Isten országa (Lk 10,9).” Ámen.

Ének: 467. dicséret: „Mily jó ha bűntől már szabad...”